

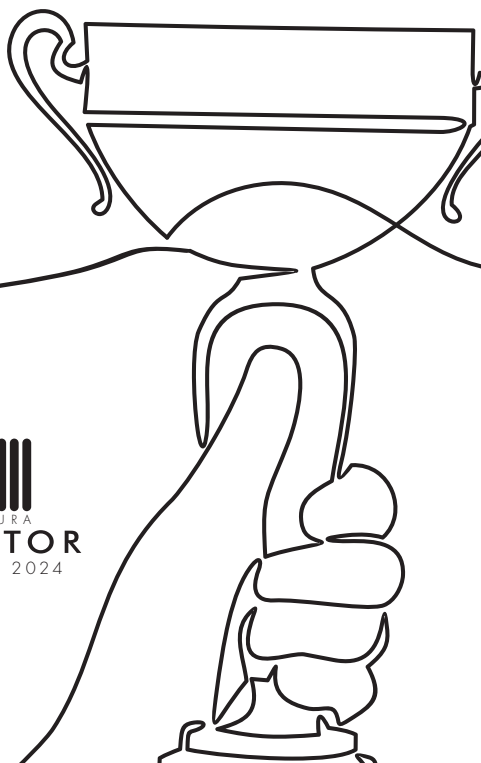
LBRIS

We know
books

IONEL PAVELUC

CALEA CAMPIONULUI

MODEL PENTRU
GENERAȚII

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

CUPRINS

CUVINTE DE RECUNOȘTIȚĂ · 5

CUVÂNT ÎNAINTE · 9

CAPITOLUL I

E NEVOIE DE OAMENI · 11

CAPITOLUL II

COPIII NU NE APARTÎN,
EI SUNT REZULTATUL DRAGOSTEI
NOASTRE. LĂSAȚI-I SĂ ZBOARE! · 21

CAPITOLUL III

MISIUNI · 67

CAPITOLUL IV
NU CONTEAZĂ DE CÂTE ORI CAZI,
CI DE CÂTE ORI TE RIDICI · 121

CAPITOLUL V
IUBIREA VINE ÎN MULTE FORME.
CE-AR FI DACĂ... · 149

CAPITOLUL VI
PRIETENII MEI, COPIII · 181

CAPITOLUL VII
COPIII ÎNGERI,
O BINECUVÂNTARE · 193

CAPITOLUL VIII
CALEA CAMPIONULUI · 207

CAPITOLUL IX
ÎN OGLINDĂ
CU IONEL PAVELUC · 225

CAPITOLUL X

CALEA GENERAȚIILOR · 233

CUVINTE DESPRE AUTOR · 237

POSTFAȚĂ · 251

CUVINTE DE RECUNOȘȚINȚĂ

- Copiilor mei – Andreea, Oana și Horia – și nepoților – Elias și Bella – suflete minunate care-mi umplu inima de fericire.

- Familiei, pentru modelarea, susținerea și toate experiențele oferite.

- Prietenilor mei din copilărie, din adolescență și celor câțiva prieteni adevărați rămași până azi.

- Acelor femei deosebite care au fost sau sunt în viața mea, ce au adus iubire, zâmbete și dăruire în încercarea de a-mi face viața mai frumoasă.

- Primului meu antrenor, Gigi Munteanu, tuturor antrenorilor care m-au susținut, colegilor și oamenilor extraordinari de pe întreaga planetă care și-au dedicat viața sportului și care s-au implicat în șlefuirea caracterelor copiilor, adolescenților și adulților de-a lungul timpului.

- Tuturor copiilor, tinerilor și adulților care, mai mult ca oricând, au nevoie de un model autentic.

Am pus punctul final al acestui volum duminică, 24, aproape de încheierea unui an care se dovedește de o mare însemnătate pentru vremurile pe care le trăim.

Dedic, aşadar, această carte schimbării, oamenilor onești și corecți, românilor adevărați care-și iubesc pământul, nevoile și neamul, pensionarilor din toate domeniile care au muncit o viață-ntreagă să clădească această țară și acum sunt umiliți, tinerilor care sunt speranța noastră pe acest meleag și, până la urmă, pe acest pământ, adulților de azi care reușesc să fie modele de urmat.

Dedic această carte libertății de a fi, de a trăi, de a munci și de a crea, iubirii, oamenilor speciali și, totodată, iubirii de oameni și natură, credinței, divinității.

Îmi doresc să citiți aceste pagini cu inima deschisă și curiozitatea de copil, să vă uitați în ea ca într-o oglindă, să deslușiți învățămintele din viața pe care, cu suișuri și coborâșuri, am dus-o

pe calea campionului și să vă fie ghid spre cea mai bună formă a voastră, a fiecăruia așa cum îi este hărăzit.

Să fim, deci, lumina, pacea și schimbarea pe care o vrem în lume, așa cum prea frumos a spus Mahatma Gandhi.

Respect! OSU!

CUVÂNT ÎNAINTE

Într-o lume ce pare să fie dominată mai mult de competiții politice decât de întreceri în multe alte domenii la fel de necesare, Ionel Paveluc urcă prin propriile sale eforturi pe culmile gloriei, ajungând campion mondial și multiplu campion la artele marțiale și realizând un frumos palmares și în arta vieții.

Domnia sa vine acum cu o carte cu caracter autobiografic, oferind un model demn de urmat, îndeosebi pentru tânăra generație. Într-o lume care pare să se depărteze de adevăratul Sine și să se piardă într-un exces consumist, este o acută nevoie de modele necesare progresului societății umane. Este nevoie de modele care să performeze în toate structurile sociale.

Ionel Paveluc vorbește despre viață, conștient că succesul nu vine ușor, ci după eforturi asidue, cu multă răbdare și mai ales cu o voință fermă. Citind despre viața marilor personalități ale lumii,

constatăm că primul atribut prin care au reușit a fost o mare voință. Fără o voință fermă, continuă nu se poate performa în niciun domeniu. Ionel Paveluc este un excelent exemplu de voință, de implicare, de aspirație. Cartea sa, scrisă într-un stil atrăgător, ne captează și ne stimulează voința și dorința de a fi asemenea domniei sale. Și nu doar pe calea sportivului, ci și pe cea vieții care însumează trăirile unui copil cu suflet de adult, întâmplările dure ale vieții care nu-l pot ține la pământ, credința care-l face mereu și mereu mai puternic, relațiile care vin cu lecții revelatoare din partea copiilor, a familiei, a prietenilor și a oponenților. O cale cu suișuri și coborâșuri, cu trădări și iubiri, cu recunoștință și pace în care s-a implicat în ajutorarea semenilor, în proiecte sociale minunate, de sprijinire a sufletelor deosebite de pe acest pământ. Cu misiune divină de a le purta spre calea luminii.

Și acesta este rolul unei cărți. Să stimuleze dorința cititorului da a-l urma, de a deveni un model asemenea eroului său.

D.C. DULCAN

*(Medic neurolog și psihiatru,
autor de literatură filozofică și metafizică.)*

CAPITOLUL I

E NEVOIE DE OAMENI

Nimic nu mă poate opri.

— Lăsați-mă, lăsați-mă să ies!

M-au închis în casă, m-au încuiat să nu ies în stradă. E un coșmar, dar cu iz de libertate.

Ceaușescu vorbise la Sala Palatului, în iulie 1989, despre viitorul luminos al comunismului, despre cum poporul român va alege să lase pentru totdeauna în urmă capitalismul, o lume a inechității, a jafului, a asupririi. Vom reveni la această cale, spunea el, „când o face plopul mere și răchita micșunele.”

Cinci luni mai târziu, mă uit la ușa ferecată și nu-mi vine să cred. Inima-mi pompează cu putere sângele prin corp, urechile înregistrează vuietul șuvoiului interior și sufletul îmi șoptește

abia auzit: „Stai cuminte, Ionel. Stai acasă!”. Mă uit la femeia căreia-i spun cu bucurie „soție” de trei luni, o femeie extraordinară, un înger de viitoare mamă, mă gândesc la copilul nostru care crește în ea și-mi vine să ascult șoaptele.

— Toți sportivii care fac arte marțiale să iasă în stradă, zice la TV cu patos un sportiv important. E nevoie să faceți asta, țara are nevoie de voi, ieșiți în stradă! E nevoie de oameni ca voi.

Casa din Noua începe să se strângă în jurul meu ca o cușcă. Cu ochii pironiți în televizor, mi se pare că trăiesc ceva supranatural, SF, ireal. Vreau să ies, să fiu acolo, să lupt pentru familia mea și pentru viitorul nostru, pentru ca fata mea să trăiască în libertate.

Decembrie 1989. Când a făcut plopul mere.

Ai meu s-au culcat, e deja târziu și eu aud încă vocea plină de patos. „Țara are nevoie de voi, ieșiți în stradă!” Forțez ușa, evadez ca un prizonier și mă trezesc pe niște străzi de coșmar. Drumul din Noua până în Brașov e decupat dintr-un film de groază. Focuri de armă, agitație și panică, larmă, ici colo câte un cadavru, vieți curmate. Dar mai miroase a ceva. A speranță.

Însuflețiți de luminița de la capătul celor patruzeci și cinci de ani de comunism, oamenii au

uitat de pericol și strigă „Libertate!”. Libertatea. Ea e forța care ne-a făcut pe toți să ieșim și să-i înfruntăm pe cei cu arme care ascultau de ordine și nu le păsa de vieți, pentru ea unii au murit eroic. Alții au stat în case, iar mai apoi și-au scos carnete de eroi. După război, mulți viteji se-arată, vorba ceea. Eu nu m-am considerat erou. Nici mai târziu, când am făcut parte din cei 24 de oameni ai trupelor speciale, nici când am cunoscut și păzit președinți, prim-miniștri și alți oameni politici, nici acum. Eu sunt doar un om recunoscător.

Alerg pe străzile Brașovului ca într-un coșmar care pare că nu se mai termină. Ajut oameni căzuți, mă arunc să-i dobor pe cei care încearcă să ne pună la pământ. Sunt sportiv, fac arte marțiale de la șaisprezece ani, dar știu să mă bat de la opt. N-am arme în dotare, nu am nicio viață pe conștiință, dar fac tot ce-mi stă în putere să lupt pentru mai bine.

Nici eu nu știu cum răzlesc prin toată seara asta plină de incertitudine, frici amestecate cu speranțe, sânge și orori, nedreptate și violență. Scap cu viață și-i mulțumesc divinului și azi pentru asta. Scap din haosul de pe străzi, un alt fel de scăpare decât acum câteva ore când am

fugit din casă, și, într-un moment de luciditate, mi-amintesc că am o singură viață ca să-mi apăr familia, că ei au nevoie de mine viu, așa cum și eu am nevoie să-i știu bine. Așa că scap de-acolo să mă duc la ei. Am făcut tot ce-am putut aici, acum.

E nevoie de mine acasă. E nevoie de oameni ca mine.

Într-un final, ajung întreg înapoi în apartamentul din Noua, în brațele Elei, buna mea soție. O cuprind cu bucurie și mă aprofund în privirea ei caldă ca să cum aș încerca să-mi spăl de pe retină toate imaginile de groază. O strâng în brațe, dimpreună cu fetița nenăscută, cu o grațitudine imensă că suntem toți în viață în timp ce dincolo de pereții casei, protectori de data asta, iadul e declanșat de căderea unei orânduiri chinuitoare și înălțarea celei noi, plină de speranță. Mă simt binecuvântat și, într-un târziu, adorm. Un trup febril în care un suflet senin e deschis spre mâine.

Eu sunt doar un om recunoscător.

*

Am venit pe pământ într-un loc magic, în niște vremuri care acum par de poveste. Comuna

Plopana, din Bacău, era locul cu cele mai multe livezi de mere și cu cele mai bune soiuri din țară. Au dispărut cu timpul, din păcate, odată cu aroma nemaipomenită pe care o împrăștiau în toată zona. Livezile au fost tăiate ca să fie folosiți copacii ca lemne de foc. Sărăcia și lipsurile împing oamenii să facă tot felul de lucruri nesăbuite, fără să se gândească la viitor.

Aceste livezi și întreaga zonă trăiesc încă vii în amintirea mea. Aici am ales, împreună cu soția mea imediat ce ne-am căsătorit, să ne petrecem luna de miere. Îi spuseseam ce oameni minunați, simpli și primitivi sunt cei din zona aceea, iar ea, de loc din Ardeal, nu trăise încă ospitalitatea moldovenilor.

În comuna dintre dealuri, casele erau scunde, aproape lipite de pământ, bordeiele făcute din lut și bătrânii puri și credincioși. Cei care trăiau într-un astfel de loc nu-și făceau viața cu idealuri mărețe, ci trăiau în „azi”. Bunica mea avea casa la strada principală, un bordei cu prispă și un râuleț ce trecea prin față pe care urmăream mereu rațele la scâldat. Aici trăiau părinții tatălui meu, iar ai mamei erau de loc din Valea Moșneagului unde ajungeam trecând dealul cu livezi. Am

făcut acest drum cu soția ca să vadă locurile în toată splendoarea lor, chiar dacă din livezi au rămas numai cioturi, însă privesc și bătrânii sunt încă minuni ale vieții de-acolo. Din Plopana până-n Valea Moșneagului am trecut printr-un sătuc din vârful dealului.

— Mă, al cui ești tu, mă? Semeni cu al lu' Angheloaia, ne opreau țărani.

Ne invitau în curte.

— Ți măncaț șiva? Hai, treșiți di măncați și luați o cană di jin sî luneiș bini.

Soției nu-i venea să creadă, că așa sunt oamenii prin locurile Moldovei. Din puținul lor, scoteau bucățica de caș și de slănină și te puneau la masă, te întrebau de sănătate, părinți, bunici și descopereai că erai, cumva, un fel de rudă îndepărtată cu ei. Că așa era la țară, se cunoșteau toți cu toți și erau șanse mari ca în trecut să fi avut același strămoș.

În Valea Moșneagului am bătut la o poartă să cerem un pic de apă, era august și foarte cald. Au venit ai casei tot cu o cană cu „jin”.

— Tu semeni cu Vasile a lu' Tătaru.

Așa era. Tătaru Vasile era bunicul meu, un chiabur extraordinar de exigent, dar foarte credincios. La șaptezeci de ani l-a împuns un taur

de-a trebuit să fie operat la cap, și-a mai trăit apoi, cu un fel de furtun care-i ieșea de lângă ochi, încă doisprezece ani. Bunicul a plecat de jos, dintr-o familie săracă și a reușit să-și ia pământ pe care a construit cu mâinile lui casa. Pământul era totul pe vremea lui, era sfânt, iar cel care-l avea era renumit. La fel cum era renumit acela care avea animale.

Ajunsesem, așadar, în acest loc uitat de lume, cu câteva case. Oamenii din Valea Moșneagului, ca toți oamenii din satele noastre s-au ridicat de-a lungul timpului și-au participat la construirea acestei țări și chiar a acestei lumi. Aici am văzut ce înseamnă să fii parte din viața satului, să merg cu oile sau cu vacile, să merg la muncile câmpului. Nu se putea închipui să nu fiu prezent cu țărani peste tot, sus în căruță, în lanul de grâu sau porumb, la cules sau la sădit, peste tot. Atâta vreme cât copilul de la sat era prea mic și nu putea participa la munci, era ca și inexistent. Mama avea grijă de el cât să-l hrănească și să-l spele. Dar în acele vremuri vaca avea o însemnătate mai mare decât un copil care nu putea ajuta cu nimic încă. Animalele făceau parte din familie, chiar dacă oamenii aveau patru, cinci, chiar zece copii, vaca

era minunea și averea. Ea trebuia, în primul rând îngrijită, să aibă de mâncare pentru că ea ținea, de fapt, toată familia. Cu vaca se mergea la arat, cu ea se căra fânul, cu ea să făceau toate muncile satului, căci familiile de la țară nu aveau de cele mai multe ori cum să țină un bou sau un cal. Din laptele de la vacă se hrăneau, făceau brânzeturile, laptele ei îl vindeau ca să cumpere alte bunuri de care aveau nevoie. Copiii doar consumau. Nu erau mulți țărani care să aibă vacă, așa că toți sătenii mergeau după lapte la cei mai înstăriți, că așa erau văzuți cei care aveau. Tot satul îi știa.

Sătenii aveau un respect deosebit față de natura întreagă. Merele erau culese și duse în pod, nucile erau baza cozonacului care se făcea doar de sărbători, pentru un sac de făină se muncea foarte mult. Găinile erau ținute în ogradă nu pentru tăiat, ci pentru pene, pentru ouă. Doar cele bătrâne erau sacrificate pentru carne și dintr-una se făceau patru-cinci feluri de mâncare să ajungă zile bune. Iarna, când se tăia porcul, se pregăteau din el tot felul de mâncăruri care țineau aproape tot anul viitor.

Iar deasupra a tot și toate stătea credința. Țăranii aveau mare nevoie să creadă în ajutorul

divinității, căci ea era cea care le lua și le dădea, ea făcea natura să fie bună sau potrivnică. Și pe atunci oamenii erau stresați, doar că grijile lor era legate de nevoie de ploaie pentru recolte, de soare să usuce fânul, de animale sănătoase pentru hrană. Însă toate astea-i făceau uniți, se ajutau la muncile câmpului, căci nu aveau toți posibilitatea să facă singuri. Iar cei mai înstăriți chemau oameni cu ziua și plăteau în alimente munca făcută.

Deserturile vremurilor erau naturale și cu un gust care rămâne lipit de memorie și de suflet. Bunica ne făcea pere la cuptor sau gutui, marmeladă din perje pe care o împacheta într-un nailon, o puneă într-o găleată în beci și ținea toată iarna. Asta mâncam noi pe post de desert: marmeladă cu mămăligă. Mămăliga era baza meselor de la sat. Eram mititel când a apărut franzela și credeam că-i un fel de cozonac, mâncam numai câte puțin din ea, ca și cum ar fi fost o delicatesă.

Așa arăta copilăria pe acele vremuri.